Сърненцето

Холи Уеб

Илюстрации Джеймс Браун
Корица: Олга Бомърт

Издателство „Фют“

На Джордж
Х. У.
~

The Hideaway Deer
Stripes Publishing Limited
An imprint of the Little Tiger Group
1 Coda Studios, 189 Munster Road,
London SW6 6AW
Text copyright © Holly Webb, 2019
Cover illustration copyright © Olga Baumert, 2019
Inside illustrations copyright © James Brown, 2019
Author photograph copyright © Charlotte Knee Photography
All rights reserved.

Сърнецето
©Издателство „Фют“, 2024
Превод Ирина Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-270-068-3

1

– Красива е – рече Лола, като видя къщата.

Алфи сърдито измяука в кутията, когато момичето внимателно я остави на затревения чакъл. Мразеше да седи затворен, въпреки че пътуването изобщо не беше дълго.

– Наистина ли ти харесва? – притеснено попита майка ѝ. – Знам, че си я виждала и преди, но днес изглежда различно. Вече е наша. Нашата къща.

Тя се усмихна с видимо облекчение. По целия път изглеждаше разтревожена. Къщата сякаш ѝ действаше успокоително.

– Дори много! – отвърна момичето и прегърна майка си.

Донякъде беше самата истина. Щеше да си има голяма стая и огромен двор, в който да приключенства. Ама наистина да прик-

люченства: както се шегуваше майка ѝ, при цялата тази растителност щяха да имат нужда от карта, компас, че и от сателитна навигация, за да стигнат от единия до другия му край. Освен това новата къща беше много близо до дома на вуйчо Крис.

За други неща обаче Лола не беше толкова сигурна. Като начало – раздялата с баща ѝ. Щеше да прекарва с него много от уикендите, общо-взето както и когато живееха на десет минути от апартамента му. И все пак беше ужасно странно, че вече няма да са в един и същ град.

И новото училище. Старото беше твърде далеч, за да пътува всеки ден. Майка ѝ беше съобщила веднага щом разбра, че е получила работа като рецепционист в училище. Според нея всичко се наместваше идеално, защото така щеше да бъде свободна през ваканциите и да се грижи за дъщеря си, а в същото училище имаше място и за Лола.

Но Лола бе учила на едно и също място още от предучилищна възраст и познаваше всички, дори учителите. Сега всичко започваше отначало. Мама я успокояваше, че най-добрите ѝ приятелки – Ейми и Елоиз,

ще могат да идват на гости, даже с преспиване, но не беше същото като да се виждат всеки ден. С кого щеше да се закача? С кого щеше да си бъбри в обедната почивка? Лола не завързваше лесно познанства и всеки път, щом си го помислеше, я заболяваше корем. Стараеше се да не издава тревогите си пред майка си, но имаше чувството, че тя бездруго се досеща.

Лола отметна кичур коса от очите си. Имаше още няколко дни ваканция, така че дотогава можеше да не мисли за училището. Или поне така си казваше.

– Може ли вече да пуснем Алфи? – попита тя. – Много е сърдит, че го затворихме в кутията.

Майка ѝ кимна.

– Хайде да влезем вътре. Ще може да обиколи набързо, преди да дойдат хамалите и да се наложи да го затворим в някоя стая. Хубаво е да свикне с къщата, преди да го пуснем в градината, в случай че реши да бяга.

Тя извади новия лъскав ключ от джоба си, усмихна се развълнувано и го пъхна в ключалката. Лола взе кутията с Алфи, а той долепи нос в пръстите ѝ през телената решетка на вратичката.

– След минутка ще излезеш – обеща му тя. – Много ще ти хареса, Алфи. Видя ли какъв голям двор има? Навсякъде около къщата.

Тя завъртя кутията, за да може котаракът да се огледа, но той само протегна лапа с изваден нокти навън. Искаше само да се измъкне от там.

– Доста работа ни чака – отбеляза майка ѝ, като огледа високата трева и избуялите храсталаци. – Но вуйчо Крис обеща да ни помогне. По-късно ще намине – тя бутна вратата и влезе вътре.

Лола се огледа. Беше горещ ден като за април, но в къщата беше приятно хладно. Миришеше на прах, прозорците отдавна не бяха отваряни. При първия оглед преди няколко месеца брокерът им беше казал, че от известно време там не живее никой.

Лола остави куфарите на пода, приклекна и отвори вратичката. Черно-белият котарак пристъпи предпазливо навън, потрепвайки с мустачки. Потърка се в коленете ѝ и започна да оглежда новия си дом.

– Ей сега ще донесем леглото ти – погали го момичето. – В колата е.

Алфи се отдалечи, а Лола и майка ѝ се спогледаха с облекчение. Поне той не изглеждаше толкова смутен от преместването. Надникна в дневната, после отиде в кухнята и седна на пода. Лола прихна, забелязала многозначителния му поглед:

– Искаш втора закуска по случай новата къща?

– Всъщност това е добра идея – каза майка ѝ. – Нека да свързва новото място с приятни усещания.

– Още хапване със сигурност ще му помогне – съгласи се момичето. – Ще донеса котешката храна и купичките от колата.

Тя изтича навън, за да вземе чантите и кутиите, струпани на задната седалка. Тъкмо затваряше вратата, когато нещо помръдна в храстите и привлече погледа ѝ. Тя се взря, но не забеляза нищо.

– Сигурно е някоя друга котка – прошепна сама на себе си, надявайки се, че няма да се сбият с Алфи. Градината беше огромна, съседите не бяха наблизо – имаше достатъчно място и за Алфи, и за всички котки на улицата. От едната страна дворът граничеше със старо гробище, така че имаше и къде да скита котаракът, ако му омръзне да стои вкъщи.

Лола чу приближаващ автомобил и надникна иззад колата. Беше бусът с мебелите им! Тя едва не изпусна плика с котешка храна и побърза да влезе в къщата.

– Мамо! Бусът с багажа! Виждам го!

Майка ѝ излезе на вратата с доволна усмивка на лицето.

– Бързи са! – Излезе майка ѝ с доволна усмивка. – Моля те, нахрани Алфи и го затвори в кухнята – помоли тя и целуна Лола по косата. – Знам, че ни чака много работа, но представи си колко хубаво ще стане!

Лола кимна. И тя нямаше търпение да

подреди стаята си. Но докато сипваше храна в купичката на Алфи и той мъркаше, побутвайки с носле ръката ѝ, усети как коремът ѝ пак се присви от притеснение.

Хамалите бяха оставили градинската масичка и столовете на павираната тераска до кухнята. Изтощени от мъкненето на кашони, Лола и майка ѝ поседнаха да си отдъхнат на късното следобедно слънце. Възмутен, че са го затворили в кухнята, Алфи се беше промъкнал между краката на майка ѝ, докато тя внасяше кашон с чинии, и сега изследваше високите треви в градината, но май нямаше желание да се отдалечава много-много от къщата.

– Трябва да огледаме двора – рече майка ѝ, макар и без особен ентусиазъм. – Някъде там трябва да има барака и парник.

– Къде? – Лола се загледа в шубраците. – Може би зад онова голямо дърво? – Тя се надигна, за да види по-добре. – Да, виждам парника. А това на дървото да не би да е стълба?

– Да, прилича на въжена стълба. О, Лола, в клоните май има къщичка!

Лола скочи развълнувано.

– Отивам да видя!

– Чакай! Първо да проверим дали стълбата е здрава – тръгна след нея майка ѝ. – Ох, ще ни трябва по-голяма косачка! – добави тя, докато газеха през високите треви.

– Има и футболна врата! – посочи Лола.

Не я биваше много във футбола, но си представи как рита топка по широката морава – след като я окосяха, разбира се. Сега най-много да изгуби топката.

– Ще стане чудна градина – рече майка ѝ, докато подръпваше стълбата. – Изглежда ми добре, Лола. Можеш да се качиш, но внимавай горе. Увери се, че подът е стабилен. Сигурно е на доста години.

Къщичката на дървото – стара и обрулена от времето, беше построена плътно до ствола. При предишните си идвания не я бяха забелязали. Бяха гледали предимно къщата и не бяха обърнали много внимание на двора, а и тя беше скрита в короната на дървото, която тъкмо се разлистваше.

– Конски кестен – отбеляза майка ѝ. – Голям е. Наесен ще има много кестени.

Стволът беше толкова дебел, че и да се хванат за ръце, двете не биха могли да го обгърнат целия. Имаше дървени подпори, които държаха пода на къщичката. Изглеждаше солидна. Лола се подпря с лакти и натисна, за да провери дали се клати. Къщичката не помръдна, само стълбата се разлюля.

– Здрава е – извика тя, като чу как се стресна майка ѝ. – Стълбата се клати, но подът дори не скърца. Всичко обаче е в паяжини!

Подът беше покрит с изсъхнали листа и прах, но си личеше, че ще стане много уютно, щом се помете. Имаше дори избледнели завески на прозорчето. Вътре беше впечатляващо просторно. Определено имаше място за спален чувал, ако ѝ се приискаше да спи навън. Дори за два, в случай че някой ѝ дойде на гости. Сети се за Ейми и Елоиз и пак потрепери от неприятното усещане в корема си. А може би щяха и трите да се съберат в къщичката на дървото?

– Трябва да почистя, но иначе е страхотно – извика тя, като подаде глава през прозореца. – И изобщо не се клати! Качи се и ти. Ще видиш цялата градина оттук. Даже малко от гробището. Знаеше ли, че

оградата е повредена? Има голяма дупка.

– Така ли? – Майка ѝ се засмя с въздишка. – Ще трябва да я добавим в списъка със задачи. Слизай сега, Лола. Скоро ще дойде вуйчо Крис и ще ни донесе вечеря. После може да му покажеш къщичката, ако искаш.

Вечеря! Лола отново я присви корем, но този път от глад. Имаше чувството, че е минала цяла вечност от импровизирания обяд сред купчините с кашони.

Вуйчо Крис се появи с два огромни хартиени плика. Опита се да прегърне Лола и майка ѝ, преди да ги остави, и едва не разпиля пържените картофки по пода.

– Лола, донесъл съм ти риба. Обичаш ли? – попита той, докато се опитваше да намери място за храната на масата между струпаните отгоре ѝ неща. – Не бях сигурен, но се сетих, че рибените хапки у баба ти харесаха.

Лола смутено кимна. Естествено, добре познаваше вуйчо Крис, но отдавна не го беше виждала. За последно бяха заедно на Коледа у баба ѝ. Всъщност никога не си

беше говорила кой знае колко с него, въпреки че майка ѝ беше разказвала забавни истории за животните, които осиновявал като малък. Сега беше ветеринар и работеше в организация за защита на дивите животни. Майка ѝ много се радваше, че сега ще може да прекарва повече време с брат си.

Лола забеляза, че Алфи се отърка нежно в краката му. Дори с нея не правеше така!

Вуйчо ѝ се усмихна.

– Не ревнувай, Лола. Той просто видя, че аз нося рибата.

– Аз... не ревнувам – изчерви се момичето и грабна едно картофче, за да прикрие смущението си.

Двамата възрастни се заеха да приготвят вечерята, като не спираха да се ше-

гуват. Вуйчо Крис беше от хората, които можеха да разсмеят всеки, но и беше малко страшничко да говориш с него. Лола побутваше храната си. Всъщност не обичаше риба, но нямаше начин да си признае. Ще я даде на Алфи, когато никой не гледа...

За няколко дни успяха да разопаковат почти всички кашони. В стаята на Лола имаше нови етажерки – двете с майка ѝ ги сглобиха, и сега в тях бяха наредени книгите и малките ѝ порцеланови фигурки на животни. Новата ѝ зелено-сива униформа за училище висеше в гардероба, който бяха донесли от старата си къща. Всичко беше готово... освен самата Лола. Защо не се бяха пренесли в началото на великденската ваканция, вместо в края ѝ? Беше отнело доста време на хората, които искаха да купят къщата на Лола и майка ѝ, да продадат своята, после всичко стана много набързо. Само да имаше още няколко дни да свикне с новия си дом... Тогава сигурно не би се тревожила толкова за училището...

– Не е вярно – промърмори тя на Алфи, който се беше сгушил на черно-бяла топка

в края на леглото ѝ. – И цяла ваканция да бях изкарала тук, пак щях да треперя от страх.

Тя измъкна краката си изпод котарака, който се завъртя и се протегна с широка прозявка. Отвори едното си жълтеникаво-зелено око и я изгледа подозрително, после пак задряма. Котките можеха да спят, когато и колкото си поискат.

– Лола, готова ли си? – извика майка ѝ от долния етаж.

– Да! – скочи момичето от леглото.

– Приготвила съм препечени филийки.

Лола въздъхна. Майка ѝ щеше да настоява да закуси, а тя нямаше никакъв апетит. Би пийнала малко сок, но само при мисълта за хляб гърлото ѝ се стягаше.

Тя облече униформата, взе раницата си и слезе по стълбите. Алфи реши, че не му се спи повече и е време да похапне. Помъкна се след нея и влезе с мъркане в кухнята.

– О, колко си хубава! – усмихна се мама. – Съжалявам, че излизаме по-рано, но аз трябва да съм там преди децата. Искаш ли да ти направя плитка? Имаме време дори за рибена кост, ако предпочиташ.

Лола кимна. Можеше и сама да сплете

косата си, но мама се справяше много по-бързо. Рибената кост щеше да изглежда много красиво за първия учебен ден. Пък и така времето ще мине по-бързо. Почуди се дали и майка ѝ се притеснява за първия си работен ден. Всъщност за нея не беше първи – тя беше ходила няколко дни в училището преди ваканцията, докато Лола беше при баща си. После ѝ беше разказала, че там е страхотно, а учителката ѝ е прекрасна.

– Ето, хапни. – Майка ѝ сложи чинията пред нея. – Ще сплета косата ти, докато закусваш.

Лола загриза препечената филийка. Четката нежно подръпваше косата ѝ. Тя затвори очи, докато майка ѝ сплиташе дългите кичури. Беше много успокояващо.

– Довечера може аз да те сплета – промърмори тя. Майка ѝ също имаше дълга коса, тъмна и вълниста, но я беше прибрала в кок за работа.

– Ще бъде много приятно. – Майка ѝ се дръпна настрани и я погледна. – Спокойно, всичко ще бъде наред.

– Не съм казала, че няма да бъде – възропта Лола. – Нищо не съм казала!

– Аха... - Майка ѝ върза с ластик и втората плитка. – Добре, готова си. Сложи чинията в мивката, миличка, време е да тръгваме.

Лола стана, взе раницата си и погали Алфи за довиждане, въпреки че той не ѝ обърна никакво внимание. На път към колата момичето хвърли поглед към кестена. През последните дни беше прекарала доста време в къщичката между клоните. Майка ѝ беше позволила да качи горе барбарона от стаята си и ѝ беше дала няколко стари чинии и чаши. Сега все едно имаше две стаи, една от които беше тайна, сигурна и специална.

– Мамо...

– Какво има, миличка? Хайде, трябва да вървим.